

SZENTLÉLEK-VÁRÁSUNK

Karácsony, húsvét, pünkösd mint égbenyúló hegyek emelkednek ki az egyházi év dímbes-dombos környezetéből. Karácsony a boldog felismerésnek ünnepe: „Úgy szerette Isten a világot...” Isten szívének nem volt közömbös az ember sorsa, nem hagyott magunkra bennünket, segíteni akart tehetetlenségünkön. Húsvét a megbizonyosodásé: a szenvedés hete a segíteni akarás halálos komolyságáról szól, a feltámadás az értünk hozott elégtétel elfogadásáról, megváltásunk bekövetkeztéről. Pünkösdkor hálánk ünnepe: megköszönjük az anyaszentegyházat, a szentírást, a szentségeket, szentelményeket, ünnepeket, mindazt, amit arra rendelt Isten, hogy a megváltás gyümölcsei mindegyikünkhöz eljuthassanak, hogy egyénileg is bekapcsolódhassunk az emberiség számára immár hozzáférhető magasabbrendű, isteni életbe.

Aki a megszentelő kegyelem állapotában van, annak részéről a bekapcsolódás megtörtént. Ne higgyük azonban, hogy az ilyen lélek számára az ünnepek már csak a boldog visszaemlékezésnek, az atyái házba megérkezett tékozló fiú hálás visszagondolásának alkalmait. A gyermeknek bele kell állni, bele kell nőni a család életébe, ki kell fejleszteni magán a családi vonásokat, át kell vennie a Szentháromság életritmusát: lelkünknek Isten képeire és hasonlatosságára teremtetett voltát az élet minden vonatkozásaiban érvényre kell juttatnunk. Ennek csak lehetőségét kaptuk meg a megszentelő kegyelemben. Isten a megszentelő kegyelemben ad az Ő szeméből, hogy azon keresztül tudjuk nézni és látni Őt, ma-

gunkat, az embereket és a dolgokat, és ad a szívéből, hogy azon keresztül szeressük, értékeljük, igeneljük mindezeket; de ezek csak szerkezeti adottságok, amelyeknek „üzembe” helyezése, saját szemünknek és szívünknek ezekhez való hozzádolgozása, értelmünknek az isteni értelemmel, akaratunknak az isteni akarattal való tudatos összehangolása a mi feladatunk. Olyan feladat, amelynek megoldására a legtöbb ember számára egy egész élet nem elegendő, s az ilyenek még a másvilágon, a tisztítóhelyen is ezen fognak dolgozni. Csak a szentekről mondható el, hogy a teljességet többé-kevésbé megközelítették már itt a földön.

Istent látni, ahogy Ő látja magát, Istent szeretni, ahogy Ő szereti magát, s Benne minden mást úgy látni és úgy szeretni, ahogy Ő lát és szeret, ez az üdvözültek életének tartalma és boldogsága. Az erre való felkészülés viszont a mi életünknek feladata és értelme. Ezért mondja a katekizmus első kérdése, hogy Isten megismerése és szeretése miatt vagyunk a világon. De a lelkünk legmélyén dolgozó természetes igények és késztetések is ebbe az irányba terelnek. Saját képere és hasonlatosságára alkotta Isten az emberi lelket, s ez az istenképeség épügy érvényesülésre, kibontakozásra, realizálódásra törekszik, mint a természetben elszórt magok, életcsírák, rügyek, bimbók. Minden élő affelé tör, hogy „entelecheia”-ját, azaz a beléoltott törvényszerűségeket, a róla gondolt isteni gondolatot, isteni tervet megvalósítsa. Néha ez nem egészen sikerül. A természetben is, a lélekben is találkozunk elkorcsosulásokkal,

törz alakulatokkal. Nemcsak az Istentől elzárt lelkekben jönnek létre az önistenítésnek vagy a természet istenítésének, a napfénytől elzárt növények, pincében sarjadt, életképtelen kramplicsírak fejlődési rendellenességeire emlékeztető jelenségei, hanem még a kegyelem napsugárában fürdő lélek is elferdülhet, ha további fejlődését nem Istennek róla gondolt gondolataihoz, hanem saját elképzeléseihez szabja. Annál inkább, mert könnyen szem elől tévesztjük, hogy minden ember külön művészi gondolata Istennek, a fejlődésnek útja és menete sem lehet tehát mindenkinél egyforma, sablonos, tipikus, hanem mindegyikünké más, egyéni, különleges.

Különleges utunkat előre felismerni s vele járó teendőinket előre megszabni nem áll módunkban. Általánosságban csak azt tudjuk, hogy minden, ami velünk és körülöttünk történik, fejlődésünket van hivatva előmozdítani, s elő is mozdítja, ha megfelelő fogadtatásban részesül. De hogy mit hogyan fogadjunk, azt esetről-esetre kell eldöntenünk. Mi lenne, ha ezekben a döntő pillanatokban teljesen a saját erőnkre volnánk ráutalva? Megváltottságunk itt is segítségünkre jön. Nemcsak azt tanítja a kinyilatkoztatás, hogy a megszentelő kegyelem állapotában élő léleknek is szükségére van átmeneti segítség-gekre, hogy cselekedetei megfe-

leljenek Isten elgondolásainak s hogy bírja a hűséget, kitartson a jóban, hanem az is hitigazsága, hogy ezt a fajta kegyelmet már módunkban van kikönyörögni és kiérdemelni. Isten Lelke szüntelenül köztünk lebeg, készen arra, hogy segítségünkre legyen, csak le kell szólítanunk.

Azért, mikor így pünkösöd táján első nagy kiadására emlékezünk, s a pünkösödöt megelőző vasárnapok miseszövegei alapján az apostolok Szentlélek-várását újra meg újra átéljük, akkor gondoljunk erre az esetről-esetre történő eljöveteleire is. Ne csak hálaánk mélyüljön az első nagy, objektív pünkösöd megtörtéért, hanem hitünk, bizalmunk és szeretetünk is a mi egyéni, szubjektív pünkösödjeinkkel kapcsolatban. Érezzük át sokkal inkább, mint máskor, rászorultságunkat és hozzátartozásunkat. Da nobis in eodem Spiritu recta sapere, — imádkozza az Egyház: add, hogy ugyanazon Szentlélekben megismerjük, mi a helyes. Olyan megismerésről van itt szó, ami a szeretést is magában foglalja, hiszen a sapere azt jelenti, hogy iztelesnek találni. Lélekből imádkozunk a Lélekhez: add, hogy esetről-esetre, életünk minden konkrét helyzetében felismerjük és megszeressük a helyes megoldást, Isten szemével lássunk és Isten szívével szeressünk s így Istenhez egyre közelebb kerülhessünk.

Előd István